

Ессекські Пси

КУПИТИ

У ваших руках вибуховий, майстерно побудований роман про чоловіків, пов'язаних путами братерства, про дружбу, лицарство й жорстокість великих королів.

Липень, 1346 рік.

Десятеро бувалих вояк перетинають межі англійських вод і висаджуються біля берегів Нормандії. Вони називають себе Ессекськими Псами, адже більшість із них народилася в Ессексі. Цього літа звияжці служать мечами й луками королю Едварду III, який вирішив захопити Францію. Вони сплять на землі, носять просолений потім одяг, вчиняють набіги та грабунки. Війна — їхнє ремесло. Золото, сувої тканини й бочки з вином — їхні трофеї. Що штовхає до бою цих чоловіків? Тваринний страх чи жага пригод? Можливо, усе вкупі. Та коли вони б'ються, то б'ються один за одного. І попереду на них чекає одна з найкривавіших битв в історії, яка змінить хід Столітньої війни, — битва при Кресі.

ЧАСТИНА ПЕРША

ВОДА

12—19 липня 1346 року

Повідомляю вам, що 12 липня ми успішно висадилися в Нормандії на узбережжі в Ла-Узі поблизу Барфлера... на землю враз ступила велика сила воїнів... Кілька разів дешиця наших звитяжців розбивала величезну армію ворога...

*Лист канцлера собору Святого Павла
своїм друзям у Лондоні*

— Не спи, бий тебе Божя сило!

«Лавдей» Фіцтелбот здригнувся й підняв голову. Він відчув, як Отець штрикнув його в ребра гострим ліктем. Обличчя обдавало холодними бризками солоної води, але гойдання судна, на якому пливли вояки, все одно ненадовго його приспало.

Уві сні він був удома.

Однак коли він розплющив очі, то побачив, що знаходиться в іншому місці. Вони й досі були тут. Просто серед моря. Так далеко вони ніколи ще не запливали. І щомиті все більше й більше віддалялися від домівки.

Десяток їх заледве вмістилося на маленькому пінасі: Фіцтелбот на правому борті, Міллстоун, Шотландець і Мураха навпроти, священник, якого вони називали Отцем, поруч на кормі, а лучники Теббі, Ромфорд і Торп посередині між ними всіма.

Іще двоє лучників веслували. То були брати з Вельсу, що приєдналися до їхньої ватаги напередодні відплиття з Портсмута на когу «Сент-Мері».

Лавдей вдивився в горизонт. Нормандія. Франція. Здається, з усієї

ватаги тільки він і Шотландець коли-небудь перетинали межі англійських вод. Ще й жоден із них не знав берега, тієї темно-сірої смуги, яку вихоплював світанок за пів милі від судна. Ба більше, сер Роберт ле Строндж віддав екіпажу до біса туманні накази. Все, чим вони володіли, — це його слова, що вони повинні лише вдертися на берег і відтяти волохаті яйця кожному французу, який стане на їхньому шляху.

Коли Лавдей запитав сера Роберта, чи він, разом із королем і великими лордами, знають бодай щось про кількість французів, які можуть чекати на березі з натягнутими арбалетами й наставленими списами, аби не втратити ненароком свої яйця, той легковажно махнув рукою й відказав, що для хорошого ігрища їх буде достатньо. І додав, що це безпосередній наказ маршала армії, лорда Воріка», який отримав його від самого короля Едварда.

Благородні мужі. Звитяжні лицарі. Майстри свого ремесла.

Лавдей подумав, що якби він захотів добре розважитися, то залишився б удома в Ессексі, грав би в кості в корчмі біля Колчестера й за копійки раював би ніч між стегнами Гільди, доньки корчмарки.

Але серу Роберту не сказав нічого. Той чоловік був дурнем, але цей бевзень найняв їх перевірити цю авантюру. І платитиме їм подальші сорок днів. За платню Пси служили своїми мечами й луками будь-кому й у будь-якій пригоді, де знадоблялась груба сила й гостра сталь. Того літа заробіток давала війна. Наймачі від сера Роберта запевняли, що платить він справно й не надто втручається. Та багаторічний досвід нагадував Лавдею, що інші роботодавці такими зговірливими не були.

Ось він: прожив сорок три літа, досі підтягнутий і дужий, а проте скроні посивіли, живіт погрубшав, а суглоби нагадували про вік. А ось і його ватага: Ессекські Пси, як їх називали. Деякі з них народилися в Ессексі. Бувалі вояки. Набиті в крихітний пінас, прямували нарозвидні до французького берега.

Тисяча кораблів із п'ятнадцятьма тисячами воїнів. Король почина свій великий похід на Францію.

Ессекські Пси йшли в авангарді. Лавдей хотів лише одного і його

бажання ніколи не змінювалось. Хотів, аби всі повернулися додому живими і з грошима.

Товстоший каменяр Гілберт Еттекліфф на прізвисько Міллстоун блював у море на прові? човна. Лавдей знав, що це морська хвороба, а не страх, бо той майже ніколи не боявся, часом навіть занадто. Вони познайомилися сім років тому. Тоді цей важкорукий і тихоголосий кентець проломив голову майстру на помості Рочестерського собору й так поставив крашку в суперечці про зведення нового шпилю, а потім покинув мулярську справу заради розбоїв і бійок.

Відтоді він ще не чув від Міллстоуна різкого слова й ніколи не бачив, щоб той відступав. І від такої його поведінки йому іноді робилось лячно. Утім, наразі це найменше, що його турбувало. Коли валлійці налягли на весла, Лавдей спробував направити ніс висадкового човна за течією до берега й відчув, як їх доволі сильно несе просто на північ, під найвищу точку скелі.

«Якби я організовував оборону, то саме там поставив би арбалетників».

Лавдей звелів своїм людям не висовуватися й спостерігати за узбережжям. Водночас він намагався стежити за хвилями попереду, щоби вчасно вистрибнути за борт і затягнути човен на пісок, коли стане достатньо мілко. Пів дюжини інших висадкових суден неподалік також боролися з течією, тому не важко було здогадатися, про що саме думають їхні керманичі.

Ватажку пересохло в роті.

КУПИТИ